

РЕШЕНИЕ

№ 4318

гр. София, 30.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 14.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4601** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на Д. К. Фарма О., ЕИК:[ЕИК] със седалище [населено място], [улица], вх. В, чрез адв. М. Й. против Решение № ПО-88/13.05.2020 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е потвърдено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С200022-023-0001231/14.04.2020 г. на гл. публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С.. Твърди се, че предварителните обезпечителни мерки са наложени в противоречие с императивната разпоредба на чл.121, ал.4 ДОПК. Изложени са доводи, че при издаването на обжалваното ПНПОМ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, че искането, въз основа на което е издадено не е мотивирано. Жалбоподателят моли съда да отмени решение No ПО-88/13.05.2020 г. на директора на ТД на НАП -С. и да прогласи нищожността на ПНПОМ изх. No С170022-023-0004502/21.12.2017 г., алтернативно – да го отмени като незаконосъобразно.

В съдебно заседание поддържа искането си, представя писмени доказателства. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът, директорът на ТД на НАП С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Изразява становище за законосъобразност на ПНПОМ и решението. Моли съда да отхвърли обжалването. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на платения адвокатски хонорар. Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна

следното:

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Оспореното решение е получено от жалбоподателя на 19.05.2020 г. по електронен път. Жалбата срещу него е подадена на 26.05.2020 г., т.е. в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК. Жалбата е подадена от лице с правен интерес, доколкото с обжалваното ПНПОМ с изх. NoC200022-023-00012312/14.04.2020 г., се засягат пряко права и интереси на дружеството. Поради изложеното жалбата, като подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване административен акт е процесуално допустима. Същата е допустима в частта на претендираната нищожност на ПНПОМ от 14.04.2020 г., независимо от отмяната им с последващо постановление от 07.07.2020 г., като това би се отразило на правния интерес единствено ако се претендираше само незаконосъобразността на акта. Съгласно чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваемостта на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му. Съгласно чл. 197, ал. 1 - 3 от ДОПК, в настоящото производство съдът извършва преценка и незаконосъобразността на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Оспореното решение е издадено от компетентен орган съобразно разпоредбата на чл. 197, ал. 1 от ДОПК. Съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, в следствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, като съгласно ал. 2, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197, а съгласно ал. 3, предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност. Съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК, обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5. Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна

Мярка в зависимост от наличието на предвидените в ал. 3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното

производство-принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Принципът на съразмерност изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на, ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. В тежест на административно-наказващия орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. Същата за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен над хвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагане на мерките следва да е обосновано от органа съобразно преследваната от закона цел. От данните по делото се установява, че спрямо дружеството са наложени предварителни обезпечителни мерки с постановление № С180022-023-0000491/19.02.2018г, а именно заров върху банковата сметка на дружеството в Р. България АД за сумата от 192856,91лв главница и 11143,73лв лихва към 07.02.2018г. Ревизията е била неколкократно спирана, като заповедите за това са били надлежно оспорвани пред АССГ. В крайна сметка ревизията е продължила едва след 12.04.2020г и е завършила с издаването на РА № Р-22221718000630/16.06.2020г, с който са установени 0 лева задължения на Д. К. Фарма О. по реда на чл. 177 от ЗДДС за задължения на Ди Ес Ди Фарма БГ Е.. В рамките на висящото производство по реда на чл. 121 ал. 4 от ДОПК по адм. Дело № 6049/2018г с определение № 3787/18.06.2018г АССГ е продължил действието на наложените предварителни обезпечителни мерки за срока на приключване на ревизионното производство, но не повече от срока, посочен в разпоредбата на чл. 121 ал. 4 от ДОПК. И. въз основа на този акт на АССГ с постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки № СС20000022-024-0012968/14.04.2020г/ подписано на 15.04.2020г, видно от приложения електронен подпис - стр. 61, което следва да бъде отнесено на вниманието на отговорните лица в НАП за начина на оформяне на подобен вид документи, които до датата на подписването им са само проект, а стават административен акт едва с подписването си/ е отменено ПНПОМ № С180022-023-0000491/09.02.2018г. По начина описан по горе е станало възможно при същата фактическа обстановка, за същите предполагаеми задължения с друго Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С200022-023-0001231/14.04.2020г/ процесното по настоящем/ преди отмяната на мерките, което е поискано още на 27.03.2020г, публичния изпълнител формално да изпълни едно свое задължение по закон/ да отмени наложените обезпечителни мерки, след като е изтекъл срока, определен от съда в определенията от 18.06.2018г/, като е сторил това едва на следващия ден-

15.04.2020г,когато друг негов колега по отношение на същото лице и на същото правно и фактическо основание е наложил заповед върху банковата сметка на дружеството в Р. България АД за главница 192856,90лв и лихва 56258,46лв към 10.04.2020г.В тази насока следва да се обсъди и искането за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ от 10.04.2020г-стр.101-105.В същото е посочено в титулната част ,че искането е за дообезпечаване,но реално от съдържанието на мотивите в акта се установява,че искането е идентично с това,послужило за налагане на първите предварителни обезпечителни мерки на 09.02.2018г- т.е в случая липсва каквото и да е било дообезпечаване.Процесните обезпечителни мерки се явяват повторни в рамките на ревизионното производство след отменителното решение на съда, при същите фактически обстоятелства, съдържащи се в мотивите за налагане на оспорената в настоящото производство предварителна обезпечителна мярка, както на отменената и правното основание то е същото–чл.121, ал.1 ДОПК. Настоящата инстанция намира, че с издаване на ПНПОМ от 14.04.2020г. действително не е зачетена задължителната сила на съдебното определение № 3787 от 18.06. 2018г по адм. Дело № 6049/2018г . В този смисъл е и трайната практика на АССГ при аналогични случаи, обективизирана в решения, постановени по адм. Д №9341/2018г.,адм.д. №9536/2017г., адм.д. №6082/2017г., всички по описа на АССГ. Повторно издаденият акт, със същото съдържание като отменения, не поражда правни последици. За еднакво следва да се счита това съдържание, с което по двата акта са разпоредени едни същи права и задължения, на същите страни, на същите фактически основания. Съдът споделя становището на жалбоподателя, че с издаване на атакуваното постановление е направен опит за игнориране на реализирания съдебен контрол и за„заобикаляне" на съдебното решение. Съгласно чл.177 АПК, който урежда действието на съдебното решение по административни дела, решението има сила за страните по делото. Ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. Според ал.2, актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. Предвид изложеното, решение №ПО-88/13.05.2020 г. На директора на ТД на НАП С. следва да се отмени и да се прогласи нищожността на ПНПОМ№С200022-023-0001231/14.04.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП -С..

Предвид изхода на делото и своевременното искане на жалбоподателя, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, в полза на оспорващия следва да се присъдят разноски по делото. Съгласно представения списък и доказателства за извършени плащания, на оспорващия следва да се платят разноски в размер на 1250лв., от които 50 лв. –платена държавна такса и 1200 лв. –платено адвокатско възнаграждение. Съдът намира възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за неоснователно, предвид предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. За минималното адвокатско възнаграждение минимум и с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК във вр. С §2 от ДР на ДОПК, Административен съд София–град, 13–ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. К. Фарма О.,ЕИК:[ЕИК] със седалище [населено място], [улица],вх.В,чрез адв. М. Й. Решение № ПО-88/13.05.2020 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е потвърдено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№С200022-023-0001231/14.04.2020 г. на гл.публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С..

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№С200022-023-0001231/14.04.2020 г. на гл.публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С..

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Национална агенция за приходите–С. да заплати на Д. К. Фарма О.,ЕИК:[ЕИК] със седалище [населено място], [улица],вх.В,чрез адв. М. Й., направените по делото разноси в размер на 1250,00 лв.

Решението, на основание чл.197, ал.4 ДОПК, е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: